SVARTA HANDEN

ROMAN AF G. F. RIDDERSTAD.

(Forts. fr. föreg. nr.)

De anlända åkdonen stannade närs intill kyrkporten. I det första åkte Vauvenard med sin brud, friherrinnan. Hans hjärta klappade friskt, hans själ lifvades af ljusa framtidsdrömmar, han tycktes ung på nytt. Hans gång var lätt och dristig, hans rörelser voro behagliga; det kalla och hånande uttrycket i dess ansikte hade sökt bort, åtminstone för tillfället. Däremot hvilade ett tungt kval öfver henne; dunkla aningar och mörka föreställningar sväfvade framför hennes öga. Kring hennes själ stockade sig ett moln, och i detta moln ritade ett svart finger bilder och syner, som hon icke förmådde förklara. Ju mera hon bemödade sig att tyda dem, desto dunklare och hemskare blefvo de för henne. Af det svarta, ritande fingret blef då en svart hand, och det föreföll henne att det var Vauvenards, och hon fasade.

I de öfriga vagnarne satte Ange och Hildegard, Robert, Ros, jämte några af deras närmaste vänner.

Doktor S. mönstrade dem alla, och tåget satte sig i rörelse emot kyrkan. Ange och Hildegard gingo hand i hand, såsom två offerlam, hvita såsom tvänne dufvor. Dem följde Robert och Ros.

Hildegards öde var redan från längre tid tillbaka afgjordt, och sedan nu Robert öfvertagit Ankarsparres plats i samhället, var det så mycket mera okterkalleligt. Ages förhållande till Ros stod ännu på samma punkt som förr. Vauvenard, hvars sol nu alltjämt var i stigande, behandlade henne med mera faderlig mildhet än förut; kanske bidrog därtill äfven, att han ej mera ägde någon hemlighet för henne. Han uppmuntrade Ros att genom hjärtlighet och artighet söka vinna hennes tycke, och öfverlämnade resten åt framtiden.

Då det lilla tåtaliga tåget kröste om en utskjutande del af kyrkomuren, såg man en flicka, sittande vid ett grafkors. Det var Rikissa.

Rikissas svårmod, tillog alltifrån den stund, då Lena meddelade henne sina giftermålsplaner och trohjärtad kärlek började lysa i dennas öga. Lenas glädje, och ord anslogo en djupt liggande, livstörd sträng i Rikissas själ, hvilken, allsom Lena meddelsamt förrätjde sina förhoppningar, darrade som ett eko genom hennes hjärta. Vansinnets irrbilder, som så länge gycklat för hennes sinne, sammansmälte nu till en enda, och denna enda bild fullkommades ju mer hon följde utvecklingen af Lenas och Pistols önnna förhållande. Hon ägde en vän, blomman, kejsarkronan, och hennes tillgifvenhet för den blef dagligen större och större. Först sedan hon utflyttat till landet, nådde henne rykten om Ankarsparres, framfall. Vid samma tid visnade äfven kejsarkronan. Han är död, suckade hon, men han skall uppstå från de döda och hämta mig! Menade hon blomman, menade hon den följande våren, då hennes vän, blomman, åter skulle uppspira ur jorden? Då Lena och Pistol firade sitt bröllop, bevistade hon gudstjänsten. Från denna stund blef kyrkogården hennes älskningsplats, och hennes tankar sysselsatte sig ständigt med hennes vän, blomman, begrafningsskt. Äfven nu var förhållandet sådant.

Då tåget passerade förbi, talade hon sakta för sig själf:

— En skofvel jord till — så där ja, nu hvilar du godt och drömmer om mig. — Tyst! Och hon lutade örat ned till jorden, liksom för att lyssna. Drömmer du verkligen om mig? Du svarar mig icke? — Jag förstår — ja, ja, jag förstår: det är dager ännu, men då det blir natt, då ja! Om midnattstid vardet ett anskri: si, brudgummen kommer: gå ut emot honom! Ja, jag går ut emot honom! Då stå alla jungfrur upp och reda sina lampor till: min lampa är redan tillredd: och då draga sig de gröna sparlakanen tillbaka, och marken öppnar sig, och brudgummen hämtar mig. Vaker för den skull, ty I veten hvarken dag eller stund, då brudgummen vardet kommande. — Men hvar är min ring? Jag har en gång haft den på mitt finger. — Det är sant, han återtog den, han bär den själf. Men jag får den tillbaka, då stunden är inne!

Ros stötte på Robert.

— Ser du ditt verk? anmärkte han och visade på Rikissa. Jag kommer ihåg historien, du berättade oss.

Robert drog ögonbrynen tillhopa; han kände vid denna erinran en obehaglig rykning i bröstet. Med bortvändt ansikte passerade han förbi.

— Den arma, stackars Rikissa! hviskade Hildegard.

— Lycklig hon! svarade Ange.

Tåget inträdde i tämplet. I detsamma tonade från orgeln en glad, hurtig och rask brudmarsch; detta är vanligt på landet. De snabba, friska tonerna lifvade alla. Vauvenard, som märkte friherrinnans sorgbundna sinnesstämning, begagnade detta tillfälle att, själf hänförd af det steg han nu uttog, hviska några uppmuntrande ord till henne; och antingen att hon kände sig anslagen af dem, eller att hon fann sig böra antaga ett gladare yttre, nog af, hon log och blickade vänligt omkring sig. Detta stegrade ännu högre Vauvenards självtillförsikt.

På en gång tystnade orgeln. Brudparet stod redan framför altaret.

Rikissa hade följt efter tåget in i kyrkan; så snart hon inkommit, slöts kyrkoportarne bakom henne. Hon stannade på gången och blickade förundrad omkring sig.

Kyrkan var en korskyrka med tvänne ingångsportar, den ena midt emot altaret, den andra, genom hvilken tåget inträdde, midt emot sakristian. Öfver den förra, längst ned i kyrkan, utsköt en läktare, hvarpå orgelverket befanns.

Något ovanligt syntes icke till, utom att en katafalk, öfverdragen med svart kläde, stod på sidan om altaret, och ett i veck fallande draperi, fäst vid kanten af orgelläktaren, undlangönste den nedersta delen af kyrkan. Denna senaste omständighet undgick all särskild uppmärksamhet, då däremot friherrinnan med en icke obetydlig fruktan och förskräckelse sänkte ögat på katafalken. Endast hon visste, hvad som förestod.

Sedan brudmarschen slutat, var allt så tyst i kyrkan. Tystnaden betyder olika på olika ställen. Vid grafvens rand betyder den död och uppståndelse, i tämplet bön och andakt. Vid grafven står den med lien i sin hand, med två sänkta, två höjda vingar; i tämplet böjer den sitt knä, med öfver bröstet korslagda armar och mot himlen höjda blickar. En tystnad af djup, maktig betydelse rådde äfven nu bland de närvarande. Endast uti Vauvenards vid världens vilda tvekamp allt för mycket vanda själ blingade ännu de lekande, yra, dallrande tonerna af den nyss upphörda brudmarschen; men desto våldsammare grepo honom därför äfven de toner, som vid ett tecken af doktorns hand kom orgelverket i detta ögonblick att utveckla såsom en djup och dyster flod af smärta och kval.

Öfverraskad vände han sig om, och med häpnad och bestörtning följde hans stirrande blick den syn, som visade sig, då i detsamma de nedanför orgelläktaren hängande draperierna dejade sig åt sidorna, och en procession, sorgklädd och allvarlig, högtidlig och tyst, långsamt framskred därifrån, bärande en likkista.

— Hvad vill detta betyda, mumlade Vauvenard; men man svarade honom icke, emedan alla voro upptagna af det oväntade och öfverraskande i synen.

I detta ögonblick skakades själfva tämplets resliga murar af de i tornet befintliga, nu i gång satta klockorna, ur hvilkas vida, af och an gungande malmrundlar starka, brusande tonböljor svallade.

Friherrinnan kände sig underbart stämd. En lätt svindel drog sin broskiga trolleirkel kring hennes själ; blickarne sänkte sig ofrivilligt mot golfvet. Hon måste stödja sig mot altarrunden för att ej svikta. Det föreföll henne, som om hennes stamfar nalkats ur sin hundraåriga grift, och att den förbannelse, som uttalats öfver den yngre grenen af familjen, nu sväfvade med isiga vingar, såsom en kall vindfläkt ur griften, öfver hennes hjärta. Men synen förändrades. Nu såg hon Antons blodiga gestalt närma sig. Hon tyckte att han förebrående visade på sitt sargade bröst. Hon var nära att förlora sin fattning.

Vauvenards ögon vidgade sig. Var hans bröllopsdag också en begrafningsdag?

Men bäfvande förundran vände han sig till kyrkoherden; men i hennes lugna, allvarliga, marmorbleka anlete förmådde han ej läsa någon förklaring.

Processionen närmade sig allt mer och mer, under det orgeln och klockorna tolkade tämplets sorg.

Kistan uppställdes i detta ögonblick på katafalken. Bland de bärande fann man Gustaf Kyhle och Fritz Holck, så väl som Pistol och Konrad. Äfven själfva kistan var ej obekant för Vauvenard. Om det icke var densamma, hvari Anton blifvit begrafven, var den åtminstone fullkomligt liknande densamma.

Äfven Ange igenkände den. Hennes hjärta pressades tillsammans af smärtsamma erinringar.

Roberts blick hvilade på modern; han visste icke, hvad han skulle tänka. Han såg, huru hon darrade, och äfven han kände en rörelse af förskräckelse skaka sina lemmar.

Då friherrinnan märkte Konrads närvaro, försvunno på en gång alla hennska irrbilder, som föresväfvat henne, och i hennes bröst återljöd nu Vauvenards fråga: hvad vill detta betyda?

Hildegard hade ögon blott för Gustaf Kyhle. Allt sedan hennes far, som åter tillfrisknat, ehuru han ej förmådde lämna hemmet, icke mer behöfde hans personliga hjälp, hade hon ej sammanträffat med honom. Hon märkte icke de af ständigt växande förvåning bleknade ansiktena omkring sig; hon såg endast honom, som hon älskade, som hennes själ tillhörde. Hon var en suck af varm och mild ömhet midt i ett skådespel af tragiska förvecklingar.

I Vauvenards ådror sjöd blodet med vild kraft. Hans hela väsende fattades i denna stund af en brand, såsom om han varit klädd i Nessi eldkläding.

Denna kista — Konrad — Antons vänner — och allt detta nu, på hans bröllopsdag!

Dessa halfva, vid ett snabbt förvinnande blixten i själen sedda tankar, krossade hvarandra med jättande flykt i hans hufvud.

Hans ögon lyste af en förfärlig eld; en konvulsivisk vrede intog hela hans väsen; hufvudet vände sig oroligt, men med okufligt herskareväldet åt alla sidor. Om ej en känsla af aktning för stället och tillfället återhållit honom, skulle ingen makt förmått hejda utbrottet af hans raseri.

— Hvad är detta? Jag befaller dig, säg! hviskade han till friherrinnan och fattade häftigt kramande hennes hand.

Hon svarade ingenting. Tilldragelsen hade allt för starkt gripit henne själf.

Locket lyftes nu af kistan.

Allas ögon voro riktade på liket. Man igenkände det; det var dödsblekt, men såg icke förtardt och härjadt ut.

Ange var full af sorg; hennes hjärta hade stannat för ett ögonblick.

Det var en stund af den plötsligaste ofverraskning. Kyrkoherden framträdde därunder.

Den stilla, vänliga, fromma milldhet, som med glansen af en åldrig mans sjunkande aftonsol strömmade från hans anlete, det värdiga allvaret i hans skick, och den öppna och undergifna andakt, som lyste från hans panna, tilldrog honom allas uppmärksamhet.

Han talade.

Orden ljödo så klara, så varmt hänförande; behaget i hans stämma gjorde ett lifligt intryck.

Han ingick i en kort karaktäristik öfver Soldan, beskref, huru familjens stora förmögenhet blifvit af honom sanlad, omtalade de händelser, som först i ättefaderns hjärta och sedan i hans testamentariska beslut sprängt familjens tvenne arftagande linjer, lagt vålsignelsen i den enas vågskål och förbannelsen i den andras. Han öfvergick därefter till den närvarande stundens betydelse, betraktade den såsom det viktigaste ögonblick i familjens historia, all den stund den yngre grenen nu inträdde i den äldres rättigheter, och uppläste därefter den bestämmelse i testamentet, som anbefallde den redan af läsaren bekanta ceremonien.

Alla hörde honom med intresse, till och med Vauvenard. Genom friherrinnan kände han väl redan det hufvudsakligaste, men icke så fullständigt och icke heller belyst på samma sätt som nu.

Upproret inom honom lade sig äfven, då han började inse orsaken till processionen.

Sinnesstämningen var icke desto mindre högtidligare än förut. Det var ett helt sekels sönderslitande familjehistoria, som talade till de närvarande ur de dödas hvalf.

Åter vändes nu allas ögon mot kistan.

Man förstod alltför väl, att den hädangångne ej skulle kunna lägga något hinder emot Vauvenards och friherrinnans äktenskap, och likväl kände man sig besynnerlig till mods vid tanken att därom tillspörja den döde.

Doktorn hade slutat sin framställning; man väntade på hvad som skulle följa. Tystnaden var djup; man tycktes frukta något ovanligt.

Naturlagarne äro enkla och förnuftiga. Inbillningskraften hos människan öfverdrifver dem oftast. Den uppspelade fantasien stannar ej vid gränserna för det möjliga, utan springer öfver dem och in på ett område af mysterier och dunkel, hvarur ingen ariadnetråd leder. Odödlighetskänslan i vår egen ande famlar gärna efter odödliga andar utom oss. I våra tankars skymning, i skymningen omkring oss, vimlar icke sällan ett vidskepligt andeskåderi; det gjorde så äfven nu.

Man böjde sig framåt, ögonen vidgade sig stirrande, läpparne rörde sig, liksom bredde de sig till ett utrop af öfverraskning.

Friherrinnan var förvandlad till en bildstod, som i sin ställning och sitt utseende erinrade om en af ånger och ruelse tärd, innerst i sitt hjärta rubbad synderska, hvilken i spänd väntan afbidar sin sista dom: död eller nåd.

Vauvenard ryktes äfven bort af den väl icke uttalade, men af alla så omedvetet kända, lika mäktigt hänförande som öfverspända sinnesstämningen.

Ingendera af dem kunde undertrycka obehaget af den känslan, att liksom erhålla hvarandra af den, hvars undergång de framkallat.

Det var omöjligt för dem båda två att nu draga sig tillbaka; men den oro och plåga de kände voro sådana, att de säkert eljest gärna gjort det.

Man tyckte sig se, huru liket rörde sig, huru det andades, man var helt och hållet blott öga.

Ännu iakttog doktor S. tystnad. Var det med afsikt som han dröjde, på det att det underbara vid tillfället skulle få tid att rätt djupt intränga i hvars och ens föreställningssätt? Nu höjde han sin hand. Det var, som om en uppenbarelsens eller ingifvelsens dufva flugit genom församlingen — ögonblicket var inne. Handen utsträcktes liksom i besvärjande, manande afsikt; man följde denna rörelse.

— I Guds Faders, Sons och den Helige Andes namn — började han.

Dessa högtidliga ord ljödo så oändligt betydelsefulla öfver svallet af de upprörda kanslorna.

Man trodde sig stå vid en nyss aflidens bädd, ännu med ögonen frågande hvarandra, om den döde — var död eller icke.

Tankarne stodo stillar. Stundens oförklarliga välde hade, såsom en besvärjande ande, liksom tagit och inneslutit dem i sin hand.

— Frågar jag dig, Anton Ankarsparre — fortsatte doktorn.

Hans röst ljod med en orgels rena klang, och ändock hörde man, huru på djupet af densamma liksom darrade ett varmt, klappande hjärta.

— Samtycker du, fortfor han vidare, till det äkta förbund, som grefve de la Vauvenard i detta ögonblick ärnar ingå med....

Man hörde ej mera hans ord, så var allas uppmärksamhet riktad på den döde, på hvars stelnade läppar man väntade sig se lif och rörelse.

De förhållanden, hvari en och hvar stod till den hädangångne, inneburo tillräckliga skäl för det upprörda själstillstånd, hvari de närvarande voro försatta.

Vauvenard hade mer än en gång trotsat de lefvande. Nu stod han till doms inför en död, hvars bröst han genomborrat, och det kalla löjet försvann ifrån hans läppar.

Friherrinnan stödde sig ännu vid altarrunden; men ehuru hon ej vågade blicka på någon omkring sig, förmådde hon icke draga sina ögon från liket. Äfven hon tyckte att dess bleka, iskalla anletsdrag rörde sig, att kinden skiftade i en lätt skugga mellan hvitt och rödt.

Doktorns fråga var slutad; ännu darrade dess sista tonfall i hvarje hjärta.

I detsamma skar sig ett anskri fram öfver allas läppar; förskräckelsen jagade den sista bloddroppen från hvarje kind, fasan sammanpressade hvarje bröst.

Den döde reste sig upp i sin kista, och ett på doktorns framställning vägrande svar ljöd genom tämplet.

Friherrinnan sjönk ned vid altarfoten. Vauvenard drog sig ett steg tillbaka, hans hufvud höjde sig, i hans ögon lyste en lång, klar blixt.

Robert ville icke tro sina ögon; han for med handen öfver dem, liksom för att stryka bort en dimma.

Ange ville hasta fram; men hon vacklade och fattade tag i en af bänkarne på sidan.

— Bedrägeri! förräderi! ropade Vauvenard och skar tänderna gnisslande tillhopa.

Lik en ensam, lugn stjärna i den stormande natten, hvilade doktor S. öga öfver den scen, som tilldrog sig omkring honom.

— Icke något bedrägeri, intet förräderi, herr grefve, talade han. Likheten mellan baron Anton Ankarsparre och Falk misledde mördaren — eller mördarne, och har sedan misledt oss alla. Vill ni hafva vittnen därpå, så se här! — och han visade på dem som omgäfvo katafalken! Fordrar ni skriftliga intyg, så kan jag äfven åstadkomma sådana och är själf beredd att såsom kyrkans tjänare afgifva och styrka hvad i det fallet kan erfordras.

Hvad var Vauvenard i detta ögonblick? Genom en lång, rastlös orolig lefnad hade han arbetat uppför dess höjder en klippa af brott, och nu, då han trodde sig ha hunnit målet, trodde att banan låg öppen och fri, föll på en gång klippan förkrossande tillbaka på honom själf.

Raseriet är vansinnets syster. Ännu vid afgrundens rand befaller det oss att uttaga steget, och vi störta ned i bråddjupet. Det känner ingen öfvermakt, vet icke af några gränser; dess ögon äro blinda, förståndet famlar i mörker, blott sinenna brinna af en eld, i hvars lågor vishetens tämpel inom oss sammanstörtar. Vauvenard hade njutit fröjden af sin hämd, en hämd, som trotsat alla straff, besegrat alla hinder och redan flätat den blodiga segerkronan i hans lockar — och nu stod han på en gång slagen och tillintetgjord. Hans uppsyn fördystrades, ansiktsfärgen skiftade i blått, blodet hade sjunkit tillbaka till hjärtat.

Inom honom rasade en storm af vilda passioner, under det han tyckte sig sjunka allt djupare och djupare. Hans fötter liksom saknade allt stöd. Det föreföll honom, som om jorden öppnat sig under dem, och att en högre, allsmäktig hand nedstött honom i ett bottenlöst svalg.

Hastigt hördes ett fint skärande, hvisslande ljud mellan hans tänder. Blodet rusade åter tillbaka till ansiktet, en blind svindel grep hans sinne, hjärtat klappade med våldsam häftighet, bröstet häfde sig, ådrorna spändes blågula på pannan; ögongloberna vidgade sig och öfverspunnos liksom af ett nät af fina blodstrimmor.

Doktorn lade sin hand på hans skuldra.

— Jag anhåller att få tala med er ensam, bad åter doktorn.

— Himmel och helvete, stönade Vauvenard, hvad ni har att säga, säg det högt!

— Tillbaka, ropade Vauvenard — nalkas mig icke!

Doktorn lade sin hand på hans skuldra.

— Jag anhåller att få tala med er ensam, bad åter doktorn.

— Himmel och helvete, stönade Vauvenard, hvad ni har att säga, säg det högt!

— Tillbaka, ropade Vauvenard — nalkas mig icke!

Doktorn lade sin hand på hans skuldra.

— Jag anhåller att få tala med er mellan fyra ögon.

— Tillbaka, ropade Vauvenard — nalkas mig icke!

Doktorn lade sin hand på hans skuldra.

— Jag anhåller att få tala med er ensam, bad åter doktorn.

— Himmel och helvete, stönade Vauvenard, hvad ni har att säga, säg det högt!

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER
som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat. "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.
E. L. DREWRY, BRYGGERI

DE NYASTE OCH MODÄRNASTE
Dräkter och Öfverrokcar
ha vi nu på lager till edert påseende.
Besök oss eller skrif efter katalog och priser.
MODERN TAILORING CO
293 Fort Str. Telefon M. 7584.
Winnipeg, Man.

Prenumerera på FREE PRESS
vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämnlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Aibin Jones.

Alla som använda
Eddy's Silent Matches
Veta de inte spraka eller fräsa och ingen lukt; äro kvicka, säkra och trygga; fabricerade af
The E. B. Eddy Co., Limited, Hull, Canada.
Begär dem af Er närmaste groceriman.

NORTHERN CROWN BANK
HUFVUDKONTOR - WINNIPEG.
Grundfond (autoriserad) $6,000,000 Inbetaldt kapital $2,200,000
DIREKTION
President .... Sir D. H. McMillan, K. C. M. G.
Vice President .... Capt. Wm. Robinson.
Jas. H. Ashdown H. T. Champion Frederick Nation
D. C. Cameron W. C. Leistikow Hon R. P. Roblin
General Manager Robt. Campbell
Supt. of Branches L. M. McCarthy
Alla slags bankaffärer utföres.
Konton uppföras å billiga villkor för enskilda, firmor, korporationer och sällskap.
Särskild omsorg egnas åt sparbanksafdelningen.
Cor. William & Nena TH. THORSTEINSSON, Manager
Filialer öfver hela Canada.

För SÄKERHET, Snabbhet och Trefnad
RES MED DEN GAMA TILLFÖRLITLIGA
CUNARD LINE
ETABLERAD 1840
Alla rekord slagna
ÖFVER ATLANTEN PÅ
4 DAGAR, 10-tim., 41 min.
SNABB RESA TILL SKANDINAVIEN
Dubbelpropeller, Tre-propeller och Fyra-propeller ångare.
Största, Snabbaste, Finaste i Världen.
LUSITANIA & MAURETANIA
CARMANIA - CARONIA - CAMPANIA
IVERNIA, SAXONIA
UNDER BYGGNAD
FRANCONIA & LACONIA
Dubbelpropeller — 18,000 Ton
Begäran förbindelser med alla utandbarviska och flaska hamnar. Ångbåtsagenter ang. specielle tyra Tredje K. hastkvalitetsbiljetter.
THE CUNARD STEAMSHIP CO., Ltd.,
A. E. CORNER, DEARBORN AND RANDOLPH STS., CHICAGO.
F. McCLELLAND, GENERAL TICKET AGENT
360 MAIN STREET - WINNIPEG, MAN., CANADA.

SVENSK-ENGELSKA KORRESPONDENSKURSEN,
Winnipeg.
Landsmän i camperna och på farmerna, lär eder engelska!
Genom att taga undervisning af oss pr korrespondens kan ni lära er läsa och skrifva engelska i ert hem. Vi sända eder regelbundet lättförståeliga undervisningsbref och låta eder utföra skriföfningar som sedan af oss återsändas med rättelser och förklaringar.
Priset är endast $6.00 pr kurs å tre månader. Om ni ej blir nöjd med resultatet får ni gratis deltaga i ännu en kurs.
Landsmän — ni måste lära er engelska ordentligt, om ni skall "komma fram" i detta land!
Sv.-Engelska Korrespondenskursen,
Box 734. — — — Winnipeg.

British Columbia.
Framtidslandet.
Vi hafva det bästa farm-, frukt- och trädgårdsland i närheten af Vancouver. Stadsegendomar, hus och tomter. Bref besvaras per omgående.
SCANDIA INVESTMENT CO.
Vancouver, B. C.
Suit 7. 319 Pender St. West.